

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தோகுதி ௫.]

1916ஆம் நவம்பர்மீன்

[பதிசு கக.

தைத்திரீயோப நிஷத்து.

நாராயணவல்லி.

அனுவாகம் க.

அனேகவித சமுத்திர மத்தியிலிருக்கிற ஜலத்திற்கு அக்கரையில் யாதொரு பெரிய லோகாலோக பர்வத முதலியன விருக்கின்றனவோ அவற்றை விடவும், இந்தப் பரமேஸ்வரன் மிகவும் பெரியவர். பிருதிவி முதலிய லோகத்தின் மத்தியில் யாதொரு பெரிய மேரு முதலிய பர்வத முண்டோ அவற்றை விடவும் நிரம்பப் பெரியவர். சுவர்க்கத்துக்குமேல் யாதொரு பெரிய பிர்ம்ம லோகாதி யுண்டோ அவற்றை விடவும் நிரம்பப் பெரியவர். பிரகாசிக்கிற ஜீவசைதன்ய ரூபத்தால் பிரகாசிக்கிற அந்தக் கரணங்களிற் செவ்வையாக அவர் பிரவேசித்தார். பிரம்மாண்ட ரூபகர்ப் பத்தின் மத்தியில் விராட்டுரூபமா யிருக்கிறார்.

இந்தச் சமஸ்த ஜகத்தும் எந்த அவ்வியா கிருதத்தில் அதாவது மூல காரணத்தில், சிருஷ்டிகாலத்தின் உற்பன்னமான சத்துப்போய்ச் சேர்ந்து விடுகிறதோ, சங்கார காலத்தில் லயமடைந்த சத்து வெளிப்பட்டதா கிறதோ, இரண்ணியகர்ப்பர் விராட் அக்கினி இந்திரன் முதலான சமஸ்த தேவதைகள் எந்த மூலகாரணத்தில் விசேஷமாய் ஆசிரயித்திருக்கிறார்களோ, அதுவே சிருஷ்டி சங்காரங்கட்கும் தேவதைகட்கும் ஆதாரமான அவ்வியாகிருதமே. முன்னிருந்த ஜகத்தும் வரப்போகிற ஜகத்தும் இப்போ திருக்கிற ஜகத்தும் அந்த அவ்வியாகிருதமே. அத்தகைய அவ்வியாகிருதம் விநாசமற்ற உத்திருஷ்டமான ஆகாசம்போல அமுர்தமான பரமாத்மாவிலிருக்கிறது.

எந்தச் சத்தித் ரூபமான காரணத்தால் அந்தரிக்கலோகமும் த்யுலோகமும் மகிபூலோகமும் இவையெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, எந்தப் பரமேஸ்வரனால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட சூரியன் தன்னுடைய மண்டலத்திலிருக்கிற பிரகாசத்தாலும் பிரசரிக்கும் கிரணங்களான பிரகாசத்தாலும் சமஸ்த ஜகத்தும் பிரகாசிக்கும்படி செய்கிறானோ, ஞானிகள் பரமாத்மாவைச் சமுத்திர சத்தத்தால் குறிப்பிடப்பட்ட சகல சகத்திற்கும் மத்தியில் தூல்கள்போல் அறிகிறார்களோ அந்தப் பிரம்மம் நாசமற்ற உத்திருஷ்டமான நிஜஸ்வ ரூபத்திலிருந்து கொண்டு பிரஜைகளைப் பண்ணுகிறது.

முன் சொல்லிய ஜகத்தின் சிருஷ்டியானது எந்த அவ்வியாகிருதத்துடன் கூடின சைதன்யத்தினின்றும் பிரவிர்த்தித்ததோ, அது ஜலத்தால் உபலட்சிதமான பூதபஞ்சகத்துடன் மனுஷ்ய பசு முதலிய ஜீவ தேகங்களைப் பூமியில் சிருஷ்டித்தது. மாயையுடன் கூடின சைதன்யமாகிற காரணம் நெல் எவை முதலியவைகளால் கூறப்படும் அன்ன மாவாகி மனிதர்களையும் பசுக்களையும் சராசரங்களான பூதங்களையும் ஸ்தாவர ஜங்குலமான சர்வசரீரங்களையும் பிரவேசித்தது. விருட்சங்களில் மழை ஜலரூபமாகப் பிரவேசித்தது. இந்தச் சைதன்யியத்தால் சகல ஜகத்தும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

எந்த வஸ்துவானது உத்திருஷ்டமான விரணிய கர்ப்பாதிகளைவிட அத்தியந்த முத்திருஷ்டமோ, எது ஆகாச முதலியவைகளைவிட பெரியதாயிருக்கிறதோ, எது ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகத்பேத மற்றதோ, இந்திரியத்திற்கு விஷயமன்றோ, தேசகாலவஸ்து பரிச்சேத மற்றதோ, ஜகத்ஸ்வரூபமோ, அனாதிசித்தமோ அஞ்ஞானமாகிற தமசுக்கு வேறாக் விருக்கிறதோ, அத்தகைய வஸ்துவைவிட அத்தியந்தம் பார்க்கக்கூடாததாயும், உத்திருஷ்டமாயும் இருக்கிற வேறு வஸ்து இல்லை.

மனதினாலுள்ளபடி சிந்தித்தல் ரிதம், வாக்கினால் அதை யுச்சரித்தல் சத்தியம் இவ்விரண்டும் அதிஷ்டானமான பிரம்மமே ஞானிகளுக்கு வேதசாஸ்திர பாரங்கதர்களுக்குப் பிரமாணமாக விருப்பதா லாதரிக்கும்படியான யாதொரு வேதரூபவஸ்து உண்டோ வதுவும், அவர்களுக்கு அதிஷ்டானமான பரப்பிரம்ம ஸ்வரூபமே தர்சபூர்ணமாசாதி ஈரௌதகர்மம் என்ன ஞானம் வெட்டல் முதலிய ஸ்மார்த்தகர்மம் என்ன இவ்விரண்டும் அந்தப் பிரம்மமே. அப்படியே யிப்போது முண்டாயிருக்கிற சமஸ்த ஜகத்தையும் சக்கிரத்தின் குடம்போலச் சகல லோகத்துக்கும் ஆதாரமான பரமாத்மா தரிக்கிறார். ஆதீயமான சர்வமு மதிஷ்டானரூபமே அக்கினியும் வாயுவும் சூரியனும் சந்திரனும் பிரகாசிக்கிற நட்சத்திர முதலியனவும் தேவர்களால் சேவிக்கப்படும் அமிருதமும் அதிஷ்டான பிரம்மமே, ஜலத்தால் உபலட்சிதமான பஞ்சபூதங்களும் விராட்ரூபமும் அந்த வதிஷ்டானமே.

மணவழகு.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவாரக் குறிப்பு.

தோகுதி 5. பக்கம் 225. தோடச்சி.

மைப்படிந்த கண்ணாளுந்தானுங் கச்சிமயானத்தான்வார் சடையான்
மாசொன்றில்லான், ஒப்புடையனல்ல னோருரனல்ல னோருவமனில்லி,
அப்படியு மந்நிறமு மவ்வண்ணமு மவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லால்,
இப்படியு நிறந்தனின் வண்ணத்தனிவ னிறைவனென் நெழுதிக் காட்
டொனாதே.

மயானத்தான் வார்சடையா னென வாக்கு மனம் பற்றி யுரைத்
துணர்த்துமாயின், அவன் அவ்வாக்கு மனத்தினுய் நிற்கல் செய்கின்ற
னென்னை? யவற்றோதி யுணர்த்தற்குரிய வொப்புடையனாகலும், அதுபற்
றிவைகுமோரு ருடையனாகலும் அல்லனாகலான். ஆகலி னவ்வாற்றா
னோதியோதியுளர்த்தற்குரிய அவ்வொப்பு முதலிய மூன்று மிலனாய் அவ
னது அவ்வாக்கு மனத்திதத்தில் கோசரிக்கு மியல்பாய் அப்படி முதலிய
மூன்றனையும் அறியு மறிவு அவனருளேயாகக் கொண்டு அறியவிறுநுண்
டேயறியப்படும். அவ்வாறன்றி யம்முவே றியல்பிவை, அவற்றையுடைத்
தாய அவ்விடைக்கியப் பொருளினிஃதென வுலகப் பொருள்போல் இவ்வுலகப்
பொருளளக்கு மளவை பற்றி யறிவுறுத்த லாகாதென்றவாறு.

ஏனைப்பொருளின் வேறுபடுத்துமோ ரியல்பாய் முடிதலின் அல்லா
னெனப்பட்டது. ஒன்றலாவொன்று என்றதுமது. முன்வரும் அல்லன்
இறுவாய் மூன்றும் மேல் நிற்கும் அல்லாநெனஎன்னு மேற்கோனைத்தாதிக்க
குங் குறிப்பேதுவாய் நின்றன. உவமனில்லை யென்பது மேல்நிற்கும்
மூன்றையு முளப்படுத்துஞ் சுட்டுப்பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. ஆண்
டாருவது விகாரத்தாற் றெருக்கது. இல்லியென்பது வில்லியென்றற்போல
நின்ற குறிப்பு வினைப்பெயர். ஏனையபோல் அன் ஈதுபடுத்த தோதாமை

பற்றியு மல்தங்குனமாத லறிந்து கொள்க. கண்ணவனருளே யாகவென மாறுக. அறியு மென்பது சொல்லெச்சம். கண் அறிவு ஆவது காணி னெனவே காண்டற்கருவி அதுவே யாகலும் அனுவாகமுகத்தா னீண்டே பெற்றும். எழுதிக்காட்டல் ஆகம வளவை பற்றி யறிவுறுத்தல். அது கூறவே அதனை வலியுறுக்கும் அனுமான வளவையும் ஆண்டே யடங்கு மென்ப துணர்த்தப் பொருட்டு எனின் என்றார். உரையளவை யென்ப துணர்ந்து கோடற்கு அளவை யறிவைப் பிரித்தமையின், ஏகாரம் முன்னே யது பிரிநிலை. பின்னையது ஈற்றசை. “அல்லலே யீதல்லலே யீதென மறை களுமன்மைச் சொல்லினால் துதித்தினைக்குஞ் சுந்தரன்” எனவும், “பூதங்க ளல்ல பொறியல்ல வேறு புனல்லல்லவுள்ள மதியின், பேதங்களல்ல வினை யன்றி நின்ற பிறதல்லவென்று பெருநூல், வேதங்கிடந்து தடுமாறும் வஞ்சுவெளி யென்பர் கூடன்மறுகிற், பாதங்க ளோவ வளையிந்தனாதி பகர் வாரையாயு மவரே” எனவும், “முன்னதின் முன்னென மொழிதுமே யெனின், பின்னதற் பின்னுமாய்ப் பேச நிறியால், அன்னவையே யெனினொழிந்த தல்லையோ, வென்னென நின்னையா மேத்துகின்றதே” என்றற்றொடக்கத்த பற்றி யுருவும் அருவு மென்னு மிருகூற்றுப் பிரபஞ்சத் துள் ஒரு பொருளாய் வைத்தெண்ணப்படான் என்பார் “அல்லான்” என வும், ஊர் பேர் உருவுடைய ரொருவர்க்கே யொப்பு முதலிய வுளவாம் அவர்க் கவையின்மையின் அளவை பற்றி யறிவுறுத்தற் கெடுத்துக்காட்டு மவ்வெடுத்துக் காட்டு முதலிய மூன்று முளனாகா நென்பார் “அல்லனல்ல னல்லன்” எனவும், இருவினையொப்பு நிகழ்ந்து அருள்வழி வழுவாது நிற் பார்க்கு அவ்வியல்பு தெளிய படுமன்றி யது வழிஇனார் தாம் தெளியப் படாதது உ மன்றி தெளிந்தார் தெளிப்பினும் அது தெனியாதென்பார் “ஒனாது” எனவும், வைத் துபதேசித்தருளினார்.

இனி “என்னி னல்லான்” என்பது பாடமாயினென வெடுத்தோதி லது பேதைபருவத்துப் பெண் காமநூற்பொருளுணர்ந் துரைக்குமாறு வாசகஞானமாய் முடியுமன்றிப் பிறிதன்றென் றுரைத்துக்கொள்க. இப் பொருட்கு அன்றி யென்பது அல்லாலெனத் திரிந்து நின்றதென்பது. எனின் ஒப்புடையனல்ல னல்லாலெனக் கூட்டுக. என்னினல்லா லென் பதனை என்னின் னல்லால் எனக் கண்ணழித்து நல்லாள்போல வென வைத்துரைத்தலு மொன்று இதற்கொற்றுமைபற்றி லகரம் ளகரமாயிற்று. நல்லாளென்பதிண்டுப் பேதைப்பருவத்துப் பெண்மேல் நின்றல்.

வேறு பொருள்.

உலகப் பொருளெல்லாம் வாக்கு மனங்களா னேதி யுணரப்படும். ஆகலினவற்றுட் படாமைபற்றியப் பொருளல்லனாய் அவன் என்னைப்போ லுருவுடையனா யோரிடைப்பட்டு ஒரு துணைவியோடு கூடிவாழமாற்றான் அவ்வுலகரெடுத் தோதப்படும் உவமையை யுடைத் தொழிப்பானன்றி யொருபுடைத் தன்மை யுண்மையின் அஃதுடைமைபற்றி யொருவனுமாயி னும் அநேகமாய் வுயிர்களின் வேற்றுமையற்றுக் கலந்து நிற்கும் இயல்பு பற்றி அநேகனுமாமாகலின் ஏகனாதலும் அதுபற்றியவன் வைகுதற் குரித் தாயவூர் ஒன்றென வரை யறுக்கப்படாமையி னுரியதோருரும் இலனா மன்றி யுளனாகான் இனி யவ்விரண்டு முடையர்தாமே ஒன்றனே மிகக்கப் படுதல் உலகின்கட் கண்டாமன் றேயவற்கு அவையின்மையின் அதுவுமில் னாதல் தானே போதரும். அற்றேல் இவ்வாற்றான் அறியப்படாமை பற்றி அவனியல்பு எவ்வாற்றானும் அறியப்படாதுபோலு மெனமலையற்க. ஏனைப்பசுபரசு அறிவின் மேம்பட்டு நின்று தாமறியும் அறிவு அவனருளே யாக வைத்ததிக. என்றவாறு.

“சீலமோவுலகம் போலத் தெரிப்பரிதவன் றுனின்றகோலமு மறிவா ரில்லை.” என்றதுமது.

அன்மைக்கு மறுதலைப்பொருள் வருவித் துரைக்கப்பட்டது அல்லா னெனின் மயானத்தான் வாரசடையான் ஒப்புடைய னல்லன் எனவியை யும் உடையன்—இறந்தகால வினைப் பெயர். உடையன்—உடைத்தல் செய்தவன். உடைத்தல்—ஒழியச் செய்தல். ஆகலான், ஆயினும், என் பன் சொல்லெச்சம். ஏனைய வற்றிற்கு மேலுரைத்தாங்கு உரைக்க. என்னின் என்புழி இன்—உவம உருபு ஆண்டு இரண்டாவது தொக்கு நின்றது.

இது வாரசடையான் என்னின் அல்லான் ஒப்புடைய னல்லன், ஒருவ னல்லன், ஒருரனல்லன், ஒருவமனில்லி என்னும் பாடத்திற்கு எனக் கொள்க.

3-வது. வேறுபொருள்.

நாமக்கு இறைவனாவா னொருவனுள்ளேல் ஆகுக. ஒருவன் ஒருவற்கு அறியாப்பொருளை அறிவுறுக்கு முபாயமாவது அறிந்தபொரு ளொன் றின் வைத்துக்காட்டி அஃது இஃதன்னது என அவ்வொப்புமையானே

முதற்கண் நிருவிகற்பத்தின் வைத்துத் தெரிப்பப்பின்பு அவன் அது வைகுழிப்போந்துநேரே சவிகற்பத்தின் வைத்து அறிந்துகோடல் உலகின்கட்கண்டாமன்றே? அதுபோல நுமதிறைவர்க்கு ஒப்புறுத்தும் அவ்வொப்பும், அதுபற்றி அறியும் பொதுவியல்பும், அதற்குரிய நிலைக்களமும், அவ்விறைமையீந்தாரும் ஆய இன்னவை உளவோ இல்வோ எனின்! அற்றன்று அனாதிபெத்த சித்துருவாய உயிர்கள் வாக்கு மன கோசரமாமாறு தெனியக் கண்டு வழிப்பட லாகாமையின் அவைதாம் தம்மைச் சோபான முறையான் வைத்து, எளிதின் வழிபட்டிய்தற் பொருட்டு மூவேறு வடிவுடையன் ஆகலின் அவற்றுள் அவன் தாதான்மிய சத்தியும், கச்சிமயானமே தனக்குரிய நிலைக்களமும், ஆண்டே நிலைபேறுடைய அவ்வடிவுமுடையன் என அவனுடைய பொதுவியல்பை முன்னர் சிந்தித்தறிந்துகொண்டு அவ்வாற்றானே பின்னர்ச் சிறப்பியல்பும் அறியப்படும். மற்றிம் முறையானன்றி அனீசராயநம்மனோர் போல் அவன் தன்னோ டொப்புறுத்தும் ஒப்புப்பொருள் யாதும் இலனாமன்றி உளனாகான். அவ்விறைமையுடையர் பலருளராகலின், அங்நனமாகவே அவர்க்குரியதொரு திருவுரு அதற்குரிய நிலைக்களமாய ஊர் எனவும், அவ்வாறே இலனாமன்றி யுளனாகான். இவை இலனாகவே தன்னின்மிக்கார் இலனாமென்பது தாமே போதரும்.

அற்றேல் முற்றொப்போது மாறின்றேனும் ஒருபுடை யொப்புப்பற்றி உத்தேசம் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு என்பன நூல்களுட்கேட்கப்பட்டன வன்றே யெனின், பேதைப் பருவத்துப் பெண் காமநூற் பொருளுணர்ந்து சொல்லுமாறுபோல அவனியல்பும் பொதுவகையான், அங்நனமாயினும் அதற்கெடுத்துக் காட்டிமல் வொப்புபற்றி யறியுமுத்தேசம் அதுபற்றி யறியும் பொதுவியல்பு, ஏனைச்சிறப் பியல்பாய விவை தம்மை தன்னறிவென வேறாய் முனையாது அவனறிவினுளடங்கி அவனறிவுதான் அதற்குரிய வறிவாக வைத்து அறிக.

இவ்வாறன்றி யவனின் வொப்புடையன் இவ்வுருவுடையன் ஆகலின்வற்குப் பொதுவியல்பிது இருந்தவாற்றான் எமதிறைவனே யெனக் கொண்டு குறையறிவாகிய பாசவறிவான் அறிவுறுத்தலாகாது. பசுவறி

வும் இவ்வியல்பிற்றுகாலா னதனியல்பு மன்னதே யாமென்றெழுக. என் பது குறிப்பெச்சம்.

அல்லுழி யிலனாகலின், கோயிலுளதாய வித்தலத்தி னிறைவனுள் என்னுமொருசாரர் வழக்குப்போல பொதுவகையான் ஒருவாறெடுத்தோ தவும் அவ்வாறுணரவும் படுமன்றி, யவனதுண்மை யியல்புணர்தற் குரிய வுவமை முதலியன இன்றென்பார் “ஒப்புடையனல்லன் ஒருவமனில்லி” எனவும், வழங்கற்படபாலதாமாறு ஒப்புமுதலிய வுடையகை அங்ஙனம் வைத்தோதப்படுமாயினும் அவனியல்புள்ளவா றறிய லுறுவார்க்கு எந்தை தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்று கேட்டலாய சிவஞானத்தானன்றி யேனைப் பசுபாச வறிவுகளான் அறிய லாகாதென்பார் “அப்படியும் எழுதிக் காட் டொணாதே” எனவும், அருளிச் செய்தார்.

போகமோகூ மிரண்டனைபு மீயுமுமுதற் கடவுளென்பார் “மைப் படிந்த சடையான்” எனவும், அசிந்திதனய் நிற்கும் தான் உயிர்கள் பொருட்டிச் சிந்திதனய் நிற்பினும், அசிந்திதனாதற் கிடுக்கின் ருகலின் “திறம்பிய பிறவிச் சில தெய்வம் போலாது அவ்விழுக்குகட்கு நெடுஞ் சேய்த்தாய இறப்பியல்புடைய னென்பார் மாசொன்றில்லா” நெனவுங் கூறினார்.

இதனானே இறைவனுக்குத் தள்ளப்பட்ட குணங்கள் இவையென் பனாஊம், கொள்ளப்பட்ட குணங்களிவை யென்பனாஊம், அவற்றை யறியு மாறிதுவென்பனாஊம் கூறப்பட்டன.

(இஃதன்னது-அதுபோல்வது.) அனீசர்-சுதந்தர மில்லாதவர். ஈசன்-சுதந்தர முடையவன். தலைமையுடையன். (அன்மை இன்மைச் சத்தங்களெல்லாம் தள்ளப்பட்ட குணங்கள்) (அல்லுழி) இன்றுகலின்-கோயிலில்லா விடத்துச் சுவாமியில்லை.

வி. குஞ்சிதபாதம் பிள்ளை.

வீரசோழகன்

ஸ்ரீசிவஞானத்திருத்தளி

ஸ்ரீ சிதம்பரம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மு த் தி ரை.

முத்திரை யென்பது சூலக்குறி. பண்டைக்காலத்து அரசர்போர்க் களத்துப் பெற்ற தமது மார்பின் சூலக்குறியை மோதிரத்திலமைத்துக் கைச்சாத்து முதலியவற்றில் பொறித்துக்கொண்டு வந்தமையால் அதற்கு முத்திரையெனப் பெயர் வந்தது.

முத்தல மென்பது முத்தரம், முத்தரை, முத்திரை என வழிவழித் திரிந்தது. முத்தரம்—முத்ர தலமென்பது மூங்கிலையையும் மற்றைய இலை முதலியவற்றையும் உணர்த்தி நிற்கும்.

மூங்கிலை அச்சவடிவாயும் கூர்மையாயும் இருத்தலால் அவ்விலைபோல் இரும்பினால் மூன்று வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட ஆயுதத்திற்கு முத்தல மென்பது பெயர்; இதுவேசூலம். பிறகு முத்தல மென்பது முத்தலையா யிற்று.

முத்தலைவேல் = மூவிலைவேல்.

முத்தலைவேலோன் = சிவன், வயிரவன்.

“காளநல்வசி சூலம் கழுமுள்

மூவிலைவேலே முத்தலைக் கழுவெனல்”

என்ற சூலத்தின் பெயருள் மூவிலைவேல், முத்தலை என்பவற்றினும் தெளிந்துகொள்க. மூவிலைவே லென்பதுள் இலை மூங்கிலை யென்பதே பொருள்.

“நவிரேதி நாட்டம் கடுத்தலை நாந்தகம்

வசியே கட்கம் வஞ்சம் காளை”. (பி-தி)

என்ற வாளின் பெயருள் கடுத்தலை யென்பதற்குக் கூரிய மூங்கிலிலை போல்வதென்றே பொருள்கொள்ள வேண்டும். மூங்கிலைகளுந்ருள்ளது.

“முன்னளந்த மூவர்க்கும் மூதலானான் காண்
மூவிலேவெற் சூலத்தெங் கோலத்தான் காண்.”

(திருக்கோகரணம் அ-தே)

தலமென்னுஞ் சொல் இலையென்னும் பொருளில் பழந்தமிழி லிருந்
தது. வழதலை யென்பது முதல் பார்ப்பார முள்ளியையும் பிறகு இன
மாகிய கத்தரி முதலியவற்றையும் உணர்த்தும்.

வழதலை = முள் நிறைந்த இலைகளையுடையது

வள் = கூர்மை. தலம் = இலை.

வளுதலம் — வழதளம் — வழதணம் — வழதனை

— வழதுனை = கத்தரிக்காய்.

“வரகரிசிச் சோறும் வழதுணங்காய் வாட்டும்” (ஒளவைபாடல்)

தண்டலை = சோலை, பூந்தோட்டம், ஊர்.

தண்டலம் தண்டலை யாயிற்று.

தண்டலம் = சோலை, குளிர்த்த இலைகளையுடையது.

தண்டலம் ஓர் ஊருமாம்.

தலம் — தளம் — தளிர் — தளிர்த்தல்

தளம் — தளை — தழை — தழைத்தல்

கீரை தளதளென வளர்கின்றது.

“தளங்கிளருந் தாமரையா தனத்தான் கண்டாய்” (அ-தே).

விதனால் தலமென்னும் சொல்லுக்கு இலையென்னும் பொருளுண்
டென்பது துணிபாயிற்று.

தலம் = மூங்கில், இலை துளை முதலியன.

இனி சூலத்தை யுணர்த்தும் முத்தலையென்பதற்கு மூங்கிலிலேபோல்
வதென்னும் பொருளே துணிபாகின்றது. இம் முத்தலை யென்பது முத்
தரை முத்திரை யென்றாய் சூலக்குறியையும் அடையாளத்தையும் உணர்
த்தும். இதுவே முதல் முதலுண்டாயது. முத்திரைக்கோல், முத்திரைப்
பலகை, முத்திரைக்கல், முதலியவற்றானும் தெளிக.

“பெருமுத்தரையர் பெரிதுவந்தியும்

கருனைச் சோரூர்வர் கயவர். (நாலடியார்-தாளாண்மை)

“நெல்கூர்ந்தக் கண்ணும் பெருமுத்தரையரே

செல்வரைச் சென் றிரவாதார். (நாலடியார்-மானம்)

என்பவற்றுள் முத்தரையர் என்பது முத்தலையென்பதன் திரிபு.

லகரம் ரகரமாயிற்று. முத்தலையரென்பதற்குச் சூலத்தாற் குத்திப் பொருதவல்லா ரென்பது பொருள்.

இம்முத்தரையர், பாளையகார வகுப்பினைச் சேர்ந்தவர்கள். பாளைய காரராவார் அரசர்க்குக் கீழ்ச் சில சேனையோடும் ஒவ்வோர் புறங்களுக்கு அதிகாரிகளாக இருப்போரும், கூடாரத்தி லிருப்போரும், படைத்தலைவரு மாவார். இவருட்கிலர் ஊர்காவலருமாவார். ஊர்காவல ரெனினும் தலை யாரி யெனினும் ஒக்கும். இவர்களுக்கு முத்திரிய ரென்னும் பெயருண்டு.

முத்தலையா ரென்பது தலையாரி யெனவும், முத்தரைய ரென்பது முத்திரிய ரெனவும் திரிந்தன.

முத்தலையார் = சூலத்தாற்குத்திப் பொருதவல்லார்.

இவர்கள் ஊக்கமும் வஞ்சமும் ஒருப்பாடி முள்ளவர்கள். வாய்ப் புழிக்கொலை செய்வதற்கும் அஞ்சார். இவர்கள் சூழ்ச்சியைத் தேவர்க ளும் அறியார். இவ்வகுப்பாருள் பொருதுவென்று ஊர்ப்பரிசு முதலி யன பெற்றார் செல்வராயினர். அதனால் முத்தரைய ரென்பதற்குப் பெருஞ்செல்வ ரென்னும் பொருள்வழிக் குண்டாயிற்று. இவர்கட்குக்

கோட்டை முதலியன வுள்ளன. இவர்களை ஒருவரும் எதிர்க்கலாகாது எதிர்க்கின் அவர்தலை போய்விட்டது. பழைய பாளையபட்டைச் சார்ந்த கிணறுகளை ஆராயின் அவற்றுள் மனிதருடைய மண்டைகளே கிடைக்கும் “கீரன்கேண்மை கூரம்பாகும்.”

மோதிரம்.

முத்தரம் என்பது மோதிரம்—மோதிர மென்றாய்ச் சூலக்குறி பொறித்த விரலணியை யுணர்த்தும்.

பிறகு மோதிர மென்பது பொதுப்பெய ரானமையின் முத்திரை மோதிர மெனப்படலாயிற்று.

கணையாழி; கணை=அம்பு. அரசன் தனது மார்பின் அம்புக்குறிப் பொறித்த மோதிரமென்பது பொருள்.

மோதிரம்=சூலக்குறியுள்ளது. கணையாழி=அம்புக்குறி யுள்ளது. தம்முள் வேறுபாடுணர்க.

மோதிரம் முற்பட்ட வழக்கு; கணையாழி பிற்பட்டவழக்கு.

முத்திரையை யுணர்த்தும் சாபா என்பதற்கும் விற்குறி-புடைய தென்பதே பொருள். சாப=வில்.

விற்குறி யெனினும் அம்புக்குறி யெனினும் ஒக்கும். பிறவும் ஆராய்ந் துணர்ந்துகொள்க.

மாகதல்-கார்த்திகேய முதலியார்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அர்ச்சுனனும் பாண்டிய மரபும்.

தோதுதி 5. பததி 9. பக்கம் 198. தோடர்ச்சி.

உலகத்தில் ஒவ்வொரு வகுப்பாரும் தங்கள் வகுப்பு அல்லாதவர்களை வேறு பெயரிட்டு அழைப்பது வழக்கம். இது சரிதக்காரர் னுணிபு. உதாரணமாக:—

- (a) கிறிஸ்தவர் தங்களை ஞானிகள் என்றும் ஏனையோரை அஞ்ஞானிகள் என்றும்
- (b) மகமதியர் தங்களை இஸ்லாம் மதத்தினர் என்றும் பிறரை கர்ப்பிரிகள் என்றும்
- (c) சீனர்கள் தங்களை வானவர் என்றும் மற்றவர்களை நரகர்கள் என்றும்
- (d) கிரீக்ஸ் தங்களை க்ரீக்ஸ் என்றும் அன்னியர்களை எரிடிக்ஸ் என்றும்
- (e) தமிழர் தங்களை தமிழர் என்றும் இதரர்களை மிலேச்சர் என்றும் அழைப்பது வழக்கு.

இவ்வழக்கை நூல்களினால் அறியலாம். ஆரியர்கள் முதன்முதல் இந்நாட்டிற்கு வந்து சிந்து நதி தீரத்தில் குடியேறின பிற்பாடு கங்கைக்கும் சரஸ்வதிக்கும் இடைப்பட்ட நாட்டையும் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். பின்னால் ஆரியாவர்த்தம் (இமயமலைக்கும் வந்தியமலைக்கும் இடைப்பட்ட நாடு) பூராவையும் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். அக்காலத்தில் தமிழர்கள் ஆரியர்களை “மிலேச்சர்” எனக்கூறி அழைத்தார்கள். (vide பிங்கலந்தை நிகண்டு “மிலேச்சர் ஆரியர்”). அவர்கள் பேசும் ஆரிய பாஷையை மிலேச்ச பாஷையெனக் கூறினார்கள். அவர்கள் குடியேறிய நாட்டிற்கு “மிலேச்சர் நாடு” என்று கூறினார்கள்.

(1) ஆரியர்கள் நரபலி மிருகபலி, இவைகளைச் செய்து மாமிசம் புசித்தார்கள்.

(2) சோமபானம் என்ற ஒருவிதக்கள்ளை அருந்தினார்கள்.

(3) தமிழ்த் தாபதர்களுக்கும் பெண்களுக்கும் கெடுதியைச் செய்தார்கள்.

(4) தமிழர்களைக் கண்டால் கருவறுக்கும் தொழிலையுடையவர்களாயிருந்தார்கள்.

(5) இரக்கம் என்பது சிறிது இல்லாதவர்களாயிருந்தார்கள்.

(6) தமிழர்களில் இழிந்த சாதியர்களாகிய பறையர், சக்கிலியர், செம்படவர், வண்ணர் முதலிய சாதிகளுடன் உறவாடிக் கலந்தார்கள்.

இன்னும் விரிக்கிற பெருகும் இவற்றின் விரிவெல்லாம் “தமிழுலகம்” என்னும் நூலிற்காணலாம்.

தற்காலம் இந்நாட்டிற்கு வந்த ஆங்கிலேயர்களுடன் முதன் முதலிற் கலந்தவர்கள் தமிழரில் இழிந்த ஜாதியாரான பறையர் முதலானவர்களே. இது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. அதுபோலவே, அக்காலத்து வந்த ஆரியர்களாகிய *வெள்ளையர்களுடன் கலந்தது இழிந்த சாதியார்களே. இதற்கு அக்காலத்து இருந்த ஆரியர்களுடைய கீர்த்திபெற்றவர்களின் சம்பந்தத்தைக் கவனித்தால் தெரியவரும்.

“பிரமற்குக் கூத்தி வயிற்றிற் பிறந்த வசிட்டரும்

வசிட்டர்க்குச் சண்டாளி வயிற்றிற் பிறந்த சத்தியரும்

சத்தியர்க்குப் புலைச்சிதோள் சேர்ந்து பிறந்த பராசகும்

பராசருக்கு மீன்வாணிச்சி வயிற்றிற் பிறந்த வியாசகும்

என்ற கபிலர கவலால் நன்கு தெளியலாம்.

*வெள்ளையர்=வெண்மை நிறத்தையுடையவர் அதாவது தின்விய தேகத்தையுடையவர் அதாவது தேவர் குளிர் காட்டிலிருந்து வந்ததால் வெள்ளை நிறத்தையுடையவர்களாயிருந்தார்கள்.

சுரர்=சுரா என்னும் சோமபானத்தைச் செய்யக்கூடியவர்க ளானதால் ஆரியருக்குச் சுரர் என்று ஒரு நாமம்.

அசுரர்=சோமபானம் செய்யாதவர்கள் அதாவது தமிழர்.

பிறகு இருக்க இருக்க ஆரியர்கள் தங்களுடைய மதத்தில் அநேகர்ச் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். தமிழர்களுள் பலசாதியாரும் ஆரியமதத்தில் சேர்ந்தார்கள். இப்போது கிறிஸ்துவ மதத்தில் சேர்வதுபோல ஆரியர் தேகவலிமையோடு கூடினவர்களா யிருந்ததால் ஆரியர் வர்த்தத்தை ஸ்தாபித்துக்கொண்டு தங்களுடைய குருக்கள்மார்களாகிய (Mishonaries) பிராமணர்களைக்கொண்டு ஆரியமதத்தை (Conversion) விருத்திசெய்ய ஆரம்பித்தார்கள். பலவித உபாயங்களையும் செய்து மதத்தை விருத்தி செய்தார்கள்.

ஆனால், விர்தியமலைக்குத் தென்பாகமாகிய தமிழர் நாட்டில் ஆரியர்களுடைய காரியம் பலிக்கவில்லை, தமிழர் ஆரியர்களுடைய கோட்பாட்டிற்கு இணங்கினார் இல்லை.

பிற்பாட்டு ஆரியர்கள் தென்னாட்டிலும் குடியேற்றத்தைப்பட்டார்கள். அக்காலத்தில் தான் தமிழர்கள் ஆரியர்களை ஊருக்குள் விடாமல் “பார்ப்பனச்சேரி” என்று ஊருக்கு வெளியில் ஊரைச்சேர்ந்தாப்போல் சேரிகட்டி வசிக்கும்படி செய்தார்கள். ‘பார்ப்பனச்சேரி’ என்னும் வழக்கு சங்கநூல் இருக்கிறதை ஒவ்வொருவரும் அறிவார், இக்காலத்திலும் பழய நத்தங்களில் ஊரைச் சேராமல் தனிப்பட அக்கிராமம் இருப்பதைக் கவனித்தால் இது அக்காலத்து வழக்கம் என்று பூர்வீக சரித்திரத்தை நினைப்பூட்டும்.

இப்படித் தமிழர்கள் ஆரியர்களை அதிக இழிவாக நடத்தி வருவதை பாரதகாலத்தில் இருந்த பதினெண்பாடை வல்லுநராகிய வியாசர் தமக்கு அக்காலத்து இருந்த பதவியையும் பலத்தையும் கொண்டு ஆரியர்களை உயர்த்தி அநேக நூல்கள் எழுதினார். ஆரியரில் முதல் சாதியாராகிய பிராமணர்களை மிகவும் உயர்த்தி பூலோக தெய்வங்கள் என்றும், அவர்கள் இல்லாவிட்டால் உலகம் நடவாது என்றும் ஏனையோர் அவர்களுடைய பாதங்களில் விழுந்து பொருள்களை யெல்லாம் காணிக்கையாக ஈந்து அவர்களிடம் குற்றேவல்களை மனமுவந்து செய்யவேணும் என்றும் பிராமணர் எல்லாருடைய பெண்களையும் கட்டிக்கொள்ளலாம் என்றும் ஏனையோர் பிராமணப் பெண்களைக் கட்டிக்கொள்ளக் கூடாதென்றும் ஆரிய சாதி விருத்தி யடைவதற்கும் மேன்மை யடைவதற்கும் என்னென்ன வழிகள் உண்டோ அவ்வளவு வழிகளையும் கற்பித்து அதற்குத்தக்க கதைகளை உண்மைச் சரிதமென நம்புமாறு புனைந்துரைத்துப் பதினெண் புராணங்களையும் இன்னும் அநேக நூல்களையும் இதுகாசங்களையும் எழுதினார். அவர் நூல்களுக்கு ஆதாரமாயிருந்த தமிழ்நூல்களை நெருப்புக்கிரை கொடுத்து

விட்டார். இப்போது அவ்வியாசர் எழுதிய புராணங்களே நிலவுகின்றன. அவர் செய்தது எல்லாம் கற்பனையே என்பதை “வியாசர் கட்டு” என்னும் பழமொழியே சான்று பகரும்.

அவ்வியாசரானவர் எழுதினதுடன் நிற்காமல் தென்னாட்டரசருடன் உறவாடிக்கலக்க நினைந்து ஆரிய அரசரில் கண்மணிபோன்று சிறப்பிளையுடைய அர்ச்சுனனைத் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு தமிழ் நாடுகள் மேற் சென்றார்.

அல்லி அரசாணிமாலை, பவளக்கொடிமாலை, பாரதம் முதலிய நூல்களால் அர்ச்சுனன் அல்லியையும், நாககன்னியையும், பவளக்கொடியையும் இன்னும் அநேக தமிழ்நாட்டுப் பெண்களையும் மணந்ததாக ஏற்படுகிறது. ஒவ்வோர் இடத்திலும் தனக்குக் கலியாணம் ஆகவில்லை யென்று சொல்லி விவாகம் செய்திருக்கிறான் பார்த்தன் இதுவியாசருடைய சூழ்ச்சிபோலும்.

இப்பொழுது நாம் பேசுங்காலம் பாரதகாலம். அதாவது ஆரியர்கள் வந்து அப்போதுதான் ஏறக்குறைய மூவாயிரம் வருடங்கள் ஆகின்றன. அவ்வளவு ஆண்டுகள் கழிந்த பிற்பாடுதான் ஆரியர்கள் இழிந்த சாதியாரைவிட்டுக் கொஞ்சம் மேலான சாதியாரிடத்தில் உறவாடிக்கலக்க நேர்ந்தது.

இப்போழுது ஆங்கிலேயப் பெண்களைத் தமிழர்கள் மணந்திருப்பதை யொப்ப ஆரியப்பெண்களையும் (தேவப் பெண்களையும்) தமிழர்கள் மணக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

இக்காலத்தில் தான் ஆரிய அரசன் ஒருவன் வேளாளர் வமிசத்தில் பெண்கேட்க, வேளாளர்கள் ஆரிய அரசனாகிய மாப்பிள்ளையை அழைத்து வீட்டுப் பெண்ணுயைப் பந்தலிலே கட்டிவிட்டு ஓடியது.

“பெண்கேட்ட வேந்தனுக்குப் பெண்ணுயைப் பந்தலிலே கட்டிவிட்ட” எனவரும் ஆத்திசூடி வெண்பாவினால் அறியலாம்.

இதுகாறும் கூறிய வாற்றால் ஆரியர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வும் சம்பந்தாசம்பந்தங்களும் இருவரும் ஒருவர் மேல் ஒருவர் வைத்திருந்த மனவுணர்ச்சியும் நன்கு ஏற்படும்.

தமிழர்களால் வெறுக்கப்பட்ட ஆரியச்சாதியைச் சேர்த்த அர்ச்சுனனுக்கு மணலூர் அரசனாகிய சித்திரவாகன் பெண் கொடுத்தான் என்றால் சித்திரவாகன் ஆரியமதத்தைத் தழுவினவனாயாவது இருக்கவேண்டும் அல்

லது அல்லி என்னும் பாண்டியை அவனுக்கு வேறு விதமாய் (அதாவது பட்டமகிஷி வயிற்றுப்பெண்) அல்லது பிறந்தவளாகவாவது இருக்கவேண்டும் அல்லது சித்திரவாகனே சரியாய்ப் பாண்டிய மரபில் உதியாதவனாகவாவது இருக்கவேண்டும். இராஜாவா யிருந்தாலும் சாதி விட்டுச் சாதி பெண் கொடுக்கச் சரியான தமிழன் ஒருவனும் சம்மதிக்க மாட்டான். அதைக்குறித்தே “பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு கோத்திர மறிந்து பெண்ணைக்கோடு” என்ற பழமொழியும் எழுந்தது. ஆகையால் அல்லி அர்ச்சுன விவாகத்தைப் பற்றி யோசிக்கவேண்டியது தமிழ்ப் பண்டிதர்களுடைய கடமை. சும்மா “வாய்புளித்ததோ மாங்காய் புளித்ததோ” என்று கூறி விட்டால் கட்டமாய் முடியும்.

ஐயங்கார் அவர்கள் பாண்டிதேசத்து வேளாளர்களை அதாவது பாண்டியன் மரபினர்களைக் கோளக குண்டக அநுலோம பிரதிலோம சங்கர சாதிகளில் சேர்க்கவல்லவோ பார்க்கிறார் இது நியாயமாகுமா?

நூல் எழுதும் புலவர்கள் எந்தக் காலத்துச் சங்கதியை எழுதினாலும் அக்காலத்து நிலையைக் கவனித்து வழிதேவண்டும்.

சித்திரவாகன் தன் மகளைப் பார்த்தனுக்குக் கொடுத்த காரணத்தால் ஆரியமதத்தை அனுசரித்தவனாகிறான். அவன் ஒருகுடும்பம் ஆரியமதத்தை அனுசரித்ததினாலேயே தென்னாட்டிலுள்ளவர்கள் எல்லாம் ஆரிய சம்பந்தம் பெற்றவர்கள் ஆய்விடுவார்களா?

சித்திரவாகன் தான் ஆரிய மதத்திற்குச் சென்றகாலையில் “பாண்டு” வின் பெயரை கோத்திரப்பெயராக வகித்துக்கொண்டிருக்கலாம். தற்காலம் கிறிஸ்துமதத்தைத் தழுவுகிறவர்கள் பீடர் துரைசாமி, பால் (Paul) கண்ணப்பன், மேரி முனியம்மாள் என்னு ஆங்கிலேயே கோத்திரங்களை வகித்துக்கொள்ளுவது போல. அதனாலேயே சித்திரவாகனாவது மற்றத் தமிழர்களாவது பாண்டுவின் வமிசத்தவர்கள் ஆய்விடுவார்களா? அப்படி வகித்துக்கொள்ளுவதானது போலிப்பெயரே யொழிய உண்மையல்லவே.

பிற்காலம், சங்கரர், இராமானுஜர், மாதவர் முதலிய தமிழ் ஆரிய ஆசாரியர்கள் காலத்தினும் அநேக தமிழர்கள் ஆரிய மதத்தைத் தழுவினார்கள் என்பதும் அப்போது ஆரிய கோத்திரப்பெயர்களை அநேகர் வகித்துக் கொண்டார்கள் என்பதும் வெள்ளிடைமலையே. அதனாலேயே தமிழ் நாட்டிலுள்ள தமிழ் ஆரியர்கள் உண்மையான ஆரிய மகரிஷிகளின் வமிசத்தவர்கள் ஆய்விடுவார்களா?

இவற்றை யெல்லாம் கூர்ந்து நோக்காது பாண்டு வமிசத்தவன் ஒருவனிடமிருந்து தோன்றியவர் யாவர் அவர் பாண்டியர் என்று கூறிவிட்டால் அது எப்படிப் பொருந்தும்.

அர்ச்சுனனுக்கும் அல்லிக்கும் பிறந்தவன் பப்புருவாகன். சித்திரவாகன். பாரதயுத்தத்தில் மடிந்த பிற்பாடி புராணத்திலாவது சரிதனால் களிலாவது பப்புருவாகன் பெயர் காணும். அவனுக்குச் சந்ததியார் ஏற்பட்டார் என்பதும் தெரியவில்லை.

ஆகையால், பாண்டியர்கள் என்று பப்புருவாகன். வமிசத்தவர்கள் என்று நினைத்து ஒரு தூல் கற்பித்து எழுதியது எவ்வளவு தவறு என்று நீங்களே யோசித்துப்பாருங்கள்.

அர்ச்சுனன் நாகநாட்டுப் பெண்ணாகிய (Nagas=சர்ப்பக் கொடியுடையவர்கள். நாகபட்டின முதலிய இடங்களில் இருந்தவர்கள்) நாககன்னியை மணந்ததால் நாகர்களுக்கும் பாண்டியப்பெயர் வந்திருக்க வேண்டுகிறேன். அப்படி வந்ததாக ஏற்படவில்லையே.

(இன்னும் வரும்.)

துடிசைகிழார்-அ.சிதம்பரனார்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொருமையும் அதனால் விவரமும் கேடுகளும்.

பொருமை யென்பது பிறரது செல்வம் கல்வி கீர்த்தி முதலியவற்
றைக்கண்டு சகியாமையாம். சகியாதிருத்தல் தன்னளவில் ஓர் பாவமான
செய்வினை மன்றென்னிலும், பின்வினாவில் வித்துப்போலிருந்து இழிந்த
பாவங்களையும் செய்ய ஏவுதலாலும், மனத்தை அசுத்தப்படுத்தி ஆத்
மார்த்த ஞானத்தை மறைத்தற்குக் காரணமாகலாலும், பொருமையும்
மனிதர் அத்தியாவசியகம் விலக்க வேண்டியவற்று ளொன்றாகின்றது.
ஆயின், பிறரடைந்திருக்கும் கல்வி செல்வங்களின் மேன்மையைப்போன்ற
அல்லது அதினும் மேம்பட்ட பெருமையை நியாய வரம்புகடவாமல், மற்
றொருவன் தனது ஊக்கத்தினால் பெறமுயலல் பொருமையாகாது. அவ்
விதம் முயலும்போது தான் லக்ஷியத்தில் குறித்திருப்பவரது அபிவிருத்தி
யைத் தடைப்படுத்துவதினால் தான் முன்னேற நினைந்து அதற்கான சதி
யுபாயங்களைச் சிருட்டித்தால் அதுபவச் செயலாகும். வாழ்க்கை நடையில்
தீவிரமாய் முன் செல்வோருடன் சமமாகவேனும் செல்லல் அசாத்தியமே
யென்று நம்பிக்கை யிழந்த மனச்சோர்வினால் பொருமைகொண்டு முன்
செல்வோர்களைப் பின்னாலழுத்து விழுத்த நினைத்தல் இழிந்த குணமாகும்.
இவ்விதம் சிலர் தமது புத்தி சாதுரியம் காலம் முதலியவற்றைத் தம்
எதிரிகள் தம்மினும் மேம்படாதிருக்கும், வண்ணம் சதி சூழ்வதிலேயே
துர்விநியோகஞ் செய்வதைப் பலரறிந்திருக்கலாம். அந்தோ! இவர்கள்
தம் வாழ்நாளை இழிந்த வீணாக்கிப் பிறரையுந் தம்மைப்போன்ற கதிக்க
குள்ளாக்கச் செலவிடும் அரியகாலத்தை வேறு நற்பயனுள்ள முயற்சி
களில் வீழ்த்துச் செய்து தாமே மேனிலை யெய்தக்கூடாதா? திருவள்ளுவ

நாயனார் இவ்விதமானோரைக் குறித்தே போலும் “அறஞக்கம் வேண்டாதானென்பான், பிறஞக்கம் பேணுதழுக்கறுப்பான்” எனக் கூறினர்.

மனிதர் பரமார்த்த நிலையெய்து தற்கு ஜீவகாருண்ணியம் எவ்வளவில் முக்கியசாதனமா யமைந்திருக்கின்றதோ அவ்வளவில், மனிதர் அதோ கதியடைதற்குப் பொருமை முக்கிய காரணமாகின்றது. பொருமை என்னும் ஆமையானது ஒருவனது இருதயத்துட் புகுந்துவிடினோ அது அங்கே பல கோர சந்ததிகளைப் பெருக்கி அவனை அழக்காது என்னும் ஆற்றின் பாதலத்திற்கே கொண்டு சென்று விடுகின்றது. அதிலாழ்ந்தோரின் இழிந்தகதையையும் அவர்களின் குணக் கேட்டையும் உள்ளவாறெடுத்துரைக்க இவ்வுலகில் பரிபாஷையே கிடையாது. தந்தை தாய் சோதர மாதிய சுற்றத்தவருக் கிடையிறுந் து இப்பொருமை சிலபோது புகுந்து அவர்களை நிலைகலக்கி விடுகின்ற தெனில் இதன் கொடுமையைக் கூறுவ தெங்ஙனம்.

இவ்வுலகில் சிலர் ஜீவகாருண்ணியம், பரோபகாரம், தரும சிந்தையாதிய சற்குணங்க ளுடையராயும், தமது சத்துருக்கள் தாமும் நன்னிலையடையவேண்டு மென்று கருதுஞ் சபாவமுடையராயு மிருக்கின்றார்களல்லவா? இவ்விதமானோர்க்குத் தானும் சிலர் கோபங்கொள்ள யாதொரு காரணமுமின்றி யிருக்கவும், கொடிய தீங்குகள் புரிகின்றார்களே! இதன் காரணமென்ன? பொருமையே. பிறரது காரியங்களில் தலையிடாமல் தாமும் தம்பாடுமாயிருக்குஞ் சிலரைச் சிலர் அரங்கத்தில் வலிந்திழுத்து அவதூறு செய்கின்றார்களே! இதன் காரண மென்ன? பொருமையே. வேறு சிலர் “தன்மூக்குப் போனாலும் எதிரிக்குத் துர்ச்சகுனமாயிருந்தாலே போதும்” என்பதற்கினமான இழிந்த செய்கைகளைச் செய்கின்றனரே! இதன் காரணமென்ன? பொருமையே. சுருக்கிக் கூறுகில், பொருமையே இவ்வுலகில் அனேக பாவச்செயல்களுக்கு மூலகாரணமாயிருக்கின்றது. பொருமையால் விளையுங் கொடிய செயல்களைக் கருதியே நமது ஆப்தர்கள்,

“அழுக்காறேன வொருபாவி திருச்சேற்றுத் தீயுழியுய்த்துவிடும்” எனவும்,

“அழுக்காற்றால் நெஞ்சமழுங்கிய புன்மாக்கள் இழுக்காற்றால் இன்பநலமெய்தார் பராபரமே”

எனவும் கூறியருளினார்கள்.

இனி, ஒருவன் தனது பரமார்த்திக கேஷமத்திற்காக மாத்திரம் பொருமையை விலக்க வேண்டு மென்பதன்று, தனது தேசத்தின் பொது நன்மைக்காகவும் தனது லௌகீக நன்மைக்காகவும் பொருமைக் கிடங்கொடா திருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றான். ஒரு தேசத்தார்— முக்கியமாய் அரசியல் ஆசாரவியல் சமய வியலுக்குரிய மேற் பதவிகளை வகிப்போர்— பொருமையைத் தம்மனத்துள் துழைவிடின் அத்தேசத்திற்குப் பலவித கேடுகள் சம்பவிக்கும். எவ்விதமென்னில், அவர்கள் தேசத்தில் உள்ள வாறு விவகார சாதாரிய முடையோரது தகைமைகளைப் பொருமையால் அங்கீகரியாதுவிடவே அத்தகைமையாளரின் புத்திசாதாரியங்கள் தேசத்தின் பொது நன்மைக்கு உபயோகமாகாமல் தடைப்படவும், தகுதியற்றோர் 'குரங்கின்கைக் கொள்ளி' போல் தமது அதிகாரத்தைத் தவறாபுயோகிக்கவும் சந்தர்ப்பமுண்டாகித் தேசத்தின் பொது நன்மைக்கே யீனமுண்டாகும்.

நம் தேசம் ஜப்பான் அமரிக்கா முதலிய தேசங்களைப் போலத் தீவிரத்தில் அபிவிருத்தியுறாமல் தடைபட்டதற்கும், தடைபட்டு கொண்டிருப்பதற்கும், நம்மவர் பலரிடத்திலுள்ள பொருமையும் ஓர் காரணமாகும். நாம் சன்மார்க்க நெறியிற்சிறந்த இருஷிகளின் சந்ததியாரென்று பெருமை பூராட்டுகின்றோம். அவர்களோ பொருமை முதலிய தூர்க்குணங்களைக்கூறிந்து, சமத்துவத்தில் மனத்தை வைக்கும்படி நமக்குக்கற்பித்திருக்கின்றார்கள். அவர்களது போதனைக்கும் உள்ளக் கருத்துக்கும் மாறாய்ப் பிற்காலத்தில் நம்மனோர் தத்தமக்குள்ளேயே அகுமையும் பொருமையையும் வளரவிட்டது, அதுகாரணமாய்த் தம் தேசத்தின் பொது நன்மைக்கே ஈனமுண்டாக்கியதும் உண்டாக்கிக் கொண்டிருப்பதும் தீர்மமாகுமா? இவ்விஷயத்தில் நாம் ஐரோபியரிலும் பன்மடங்கு தாழ்ந்தவர்களாய்விட்டோமென்பதை மறுக்க முடியாது.

மேனாட்டார் ஆத்மார்த்த ஞான விஷயங்களில் நம்மினும் தாழ்ந்தவரேயாயினும், பொருமைக் குணம் அவர்களிடத்தில் பொதுவாய்க் குறைந்தே காணப்படுகிறது. இதன் பயனாய் அவர்கள் லௌகீக விஷயத்தில்

நம்மினும் பன்மடங்கு மேம்பட் டிருத்தலைக் கண்கூடா யறிகின்றோம். அத்தேசங்களில் இராசாங்கத்தை யியக்கும் பொறுப்புக் கூட, பொது ஜனங்களிலேயே தங்கியிருக்கின்றது. அவர்கள் தமது தலைவர்களையும், அரசியலை நடாத்தும் மந்திரிமாரையும், சிலதேசங்களில் சக்கிரவர்த்தி ஸ்தானத்தை வகிக்குந் தேசாதிபதிகளையும் தாமே தெரிந்து நியமிக்கின்றனரென்றால், அன்னோரிடத்தில் எவ்வளவு ஐக்கியமும் பொருமையின் மையு மிருக்கவேண்டு மென்பதை ஊகித்துணர்க. அவர்கள் உள்ளவாறு தகுதியுடையோரை அவரவர் தகுதிக்கேற்ற பதவிகளில் வைத்து, தேசத்தின் பொது நன்மையையே முக்கியமாய் நாடுகின்றனர். இயல்பாகவே யொருவன் யுத்தி சாதுரியம் இராசதந்திரம் முதலிய விவகாரங்களில் வல்லவனாயிருப்பின் அவனைப் பொருமையால் சிறுமைப்படுத்த நினையாமல் மென்மேலும் உயர்ந்த நிலைக்கு வரும்படி ஊக்கப்படுத்துகின்றனர். இங்ஙனங் கூறுவதால் அவர்களெல்லோரும் சிறிதும் பொருமையற்றவர்களெல்லோரும் சிறிதும் பொருமை யற்றவர்க ளென்பதன்று, தமது சுய சாதியாரிடத்திலேயே அசூயைகொள்ளும் இத்தேசத்தவர் பலரிடத்துள்ள இழிவான பொருமைக் குணத்திற்கும் மேனாட்டாரிடத்தில் சிறுபான்மையாய்க் காணப்படும் பொருமைக் குணத்திற்கும் மிகு வித்தியாசமுண்டென்பதே. அங்கும் சாதாரணமாய் ஜனங்கள் உயர்ந்த பதவிகளைத் தாமும் பெற வேண்டிமென்று இயல்பாகவே விரும்புவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனால், அதுகாரணமாய்த் தம்மினுந் தகுதியுடையாரைச் சிறுமைப்படுத்தித் தாம் தகுதியுடையார் போல் நடிக்கத்துணிபவர் அரிது. இவ்விஷயத்தில் மேனாட்டார் சிறந்தவர்களாய் இருத்தலினாலேயே அவர்கள் கிருஷிகம் கைத்தொழில் வியாபாரம் கல்வி முதலியவற்றில் மேம்பட்டோராகி, பல்லாயிரமைல் தூரத்திற்கப்பால் பல வேறுபட்ட சாதியாரையடக்கியுள்ள தேசங்களிலும் தமது ஆதிக்கத்தையும் இராச்சியத்தையும் நிலைநாட்டிக் கோடிக்கணக்கான சனங்களையும் ஆள இயன்றவர்களானார்கள். தமக் கீனத்தை யுண்டாக்கும் பல வழிகளில் ஐரோப்பியரது மாதிரிகளைப் பின்பற்றும் நம்மவர் பலர், மேற்கூறப்பட்ட நல்விஷயங்களில் அவர்களது மாதிரிகளைப் பின்பற்றல் தகாதா?

நியாய வுரிமைப்படி தமக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ஒரு பெருமையை அன்னியரடையச் சகித்தாலும், தம்மவரடையச் சகியார் சிலர். குண சீலம் தருமசிந்தை விவகாரசாதுரியம் முதலிய பெருந்தகைமைகளுடையா னொருவன் தனக்குப் பகைவனாய் மாத்திரமிருந்துவிடின் அவனிடத்தில் அருகையகொண்டு அவனுக்குப் பலவித குற்றங்களைக் கூறிப் பொது நன் மைக்குறிய விஷயங்களிற் றலையிடாதபடி அதைரியப் படுத்திவிடுகின்றனர் சிலர் இவ்விதமானோராலேயே நமது தேசம் மற்றைய தேசங்களைப் போன்ற பெருமையை யடையாதிருக்கின்றது.

பொருமை கொள்வோர் தனித்தனி மனிதரேயாயினும், அவர்களிடத் துள்ள பொருமையின் பலன்கள் சமட்டிருபமாய்ச் சேர்ந்து தேசத்தின் பொது நன்மைக்கே தீங்குகளை விளைக்க, அதுகாரணமாய்த் தொடர் வட்டி யுடன் பெருகிய தீங்குகள் பின்பும் வியட்டிருபமாய்ப் பிரிந்து அப்பொரு மையுற்ற தேசத்தினருகே தீய பலன்களை யளிக்கின்றது.

ஆகலின், நமது எதிரியேயாயினும் ஒருவனிடத்தில் உயர்வான மனோ பாவமும் அதற்கேற்ற தகைமைகளும் பொருந்தியிருப் பின், நாம்அவனது தகைமைகளை உணர்ந்து மென்மேலும் உற்சாகப்படுத்தி அவனது தகுதிக் கியைந்த தானத்தின் அவனை வைத்து மதித்தல் வேண்டும். அவனது தகைமைகளை யுணர்ந்தும், தேசத்தின் பொதுவான நன்மைக்கு அவைகள் பிரயோசன மாகாவண்ணம் தடை செய்தலும் உபேட்சை செய்தலும் தவறாகும். உபேட்சை செய்தலே தவறாகும்போது அத்தகைமைகளைப் பொருமையாற் பிறர்கண் முன் சிறுமைப்படுத்த முயலுதல் பெருந்தவறு மன்றோ? ஆதலால் பொருமை என்னுங் கொடிய இராசகூதன் நம்முள்ளத் தைச் சிறிது சிறிதாய்க் கவராதிருக்கும்படி நாமெல்லாம் எச்சரிக்கையா யிருத்தல் வேண்டும்.

ஞானாகாசம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவனடியார் சிறப்பும் அடியவர் பூஜாபலனும்.

தோதுதி 5. பதுதி 10. பக்கம் 235. தொடரிச்சி.

அக்கினியானது உலர்ந்த விறகைத் தகிக்குமாறு, ஞானமென்னுந் தியானது சுபாசபங்களாலுண்டான தர்மாதர்மங்களாகிய விறகினைத் தகித்துவிடுகின்றது. மணிமந்தி ரௌஷதங்களை யுடையவன் பாம்பொடு பழகியிருப்பினும் விஷபாஷை யடையாததுபோல, ஞானமுடையவன் இந்திரியங்களாகிய பாம்புகளுடன் கூடியிருப்பினும் அவற்றால் ஒரு துன்பமுமடையான். மந்திரௌஷதியுடையவன் விஷபாஷைச் செய்யினுந் துன்பமடையான்போல ஞானமுடையவனைப் பாபங்கள் துன்புறுத்த மாட்டா. ஞானத்தைப்போலவே தியானமும் விளங்கும். அவையிரண்டும் சமானமாகவுள்ளவை. ஞானத்தியானங்கையுடைய முனிவன் செளக்கியமடைந்து ஆயுளிறுதியில் மோகஷத்தை யடைவான். தியானத்தால் அகண்டைசுவரியமும், ஐசுவரியத்தால் உத்தமமான சுகமுமுண்டாகும், பின்னர் ஞானத்தால் அந்தச் சுகத்தை வெறுத்துப் பிறவியை யொழித்து முக்தியை யடைவான். உத்தீதாதி யுபசரணிகள்-யாகதானாதி-அநுஷ்டானங்கள்-தியான சமாதி முதலியவற்றால், உண்டாக்கத்தக்க ஞானமானது நிகத்தமும் சுத்தமும் சூக்ஷ்மமும் பிரசன்னமும் தோஷரகிதமும் சிரேஷ்டமும் முத்திக்கேதுவுமானதாகும். தியானயாகமே பிற யாகங்களைக் காட்டிலுஞ் சிறந்ததென்று கொள்ளவேண்டும். அந்தர்யோகமான இந்தத் தியானயாகத்தால் எப்பெழுதும் சிவபெருமானைப் பூஜைசெய்பவன் அடைதற்கரிய உயர் கதியை யடைவான். இந்திரியங்களை யடக்கி மனத்தைச் சிவபெருமானிடத்திலிருத்தி, பத்துத்திசைகளிலும் நடுவிலும் இன்னும் பிற விடங்களிலும் அச்சிவபிரானே யிருக்கின்றார் என்று தியானிப்பவனைப் பரமயோகியென் னுணரவேண்டும். கர்மயாகத்திலுந் தபோயாகம் பத்

துப்பங்கு உயர்ந்தது. தபோயாகத்தைக் காட்டிலும் தியானயாகம் நூறு பங்கு உயர்ந்தது. ஞானத்தியானஸ்வரூபமும் சூக்ஷ்மமும்மான சிவயோகமே சிறந்த மஹாயாகமாம்.

சிவபூஜை செய்தவன் அகண்டமான பிரபல ராஜபோகமும், அக்கினி காரியஞ் செய்தவன் சம்பத்தும், ஜபஞ்செய்தவன் பாபநிவாரணமும், ஞானத்தியானங்கள் செய்தவன் முக்தியும் பெறுவான். பாபகூயஞ் செய்தவனுக்கே ஞானத்தியானங்களில் மனஞ்செல்லும். ஒருகோடி வருஷப் பிரயத்தனத்தால் யோகசித்தியும், அரைக்கோடி வருஷப் பிரயத்தனத்தால் அக்கினி காரியசித்தியும், காற்கோடி வருஷப் பிரயத்தனத்தாற் புண்ணியஸ்தலவாசமும் புண்ணிய தீர்த்த ஸ்நானமுங் கைகூடும். அக்கினிகாரியஞ் செய்யவனுக்குப் பகவான் அக்கினியிலும், பண்டிதர்களுக்கு அவர்கள் இதயத்திலும், அஞ்ஞானிகளுக்கு விக்ரஹங்களில் மாத்திரம் ஞானவான்களுக்கு எல்லாப் பொருள்களிலும் விளங்குவதாகக் கொள்கை. மகாயோகிகள் தங்கள் ஆத்துமாவே பரசிவமென்று கொள்வரன்று விக்ரஹங்களில் மாத்திரம் தியானஞ் செய்யமாட்டார்கள். அவ்விக்ரஹங்களும் யோகிகளின் மனத்திற் றரிசித்தவகையாகவே நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டுள்ளன. சாந்தஸ்வரூபியாகிய சிவபெருமானைச் சர்வவியாபகனென்றுணர்ந்து ஸ்மரணசெய்பவன் எவனோ அவனிதயத்திலேயே சங்கரபகவானும் நீக்கமற எழுந்தருளியிருப்பார். இதயத்தில் தன்னுள்ளேயே விளங்குந் தலைவனைக் காணமாட்டாதவர்கள் இறைவனைக்கேயோ இருக்கிறுனென்று திரிகுறார்கள். சர்வாந்தர்யாயியாய் எல்லாப் பொருள்களிலும் சிவபெருமானே நிறைந்திருக்கின்றார் என்றுணர்ந்த சிவயோகிகள் ஒருநாளாகிலும் அரைநாளாகிலும் வசித்த இடத்தின் பாக்கியமே பாக்கியம். அதுவே தீர்த்தம். அதுவே தபோவனம், யோகஞ் செய்யவேண்டிமென்று கருதியவன் அவ்வாறு நினைத்தமாத்திரத்திலேயே அடையும்பலனை அநேகயாகங்கள் செய்தவனும் அடையமாட்டான். நவமணியுங் கல்லும் இரண்டுங் கற்களையாயினும், கல்லைச்சுமந்தவன் தேககஷ்ட முதலியன அதுபவித்தும் விசேஷ சுகத்தை யடையாமல், மணியைச் சுமந்தவன் சுகமடைவார்போல, கர்மயாகஞ்செய்தவன் கஷ்டமதுபவித்தும் விசேஷப்பலனை யடையாமல் ஞானத்தியான யாகஞ்செய்தவன் சிறந்த பலனை யடைவான்.

(இன்னும் வரும்)

ப. கண்ணப்ப முதலியார்.